

...Din cind in cind, se mai incarca din front cite o autobasculanta...
Foto PAVEL LAZA

La iarnă să nu plîngeți după calcar !

Am ajuns sus, la Crăciunești, în „cariera albă”, la orele dimineții. Se muncea. Minerii, excavatorii, șoferii — adică forța de muncă de bază a carierei — erau la datorie.

— Sînt șofer la coloana de la Crăciunești de peste 16 ani — ne spunea dl Dorin Bocan. Cîl calcar am transportat în vremea asta. Nu se poate spune. Ce era mai rău e că acum nu-l vreau să facem mai mult de 11 curse pe schimb. Nu se cere calcar mai mult. Nu-l vreau să-l facem mai mult de 11 curse pe schimb.

— După cum bine se poate vedea, silozurile sînt pline. Avem calcar de bu-

nă calitate, dar acumă nu are trecere la Călan și la Hunedoara.

— Dar, știți cumva, și-au făcut stocurile pentru iarnă?

— Nu știu. Este treaba dîmnătorilor. Dar să nu ajungă, la iarnă, să plîngă după calcar. Dumneașoastră știți, iarna se lucrează mai greu la munte, în piață.

— Dar este calcar derogat în carieră?

— Este. Nu derogat, ci gata concasat, bun de expeditie.

— Este și mai concasat?

— Peste 1100 tone.

— Astăzi?

— Putem concasa mai mult. Dar nu ne cere beneficiarul.

— Scriam odată că siderurgistii așteaptă după calcarul de Crăciunești. Adevărul este că așteptau. Acum cei care muncesc — și muncesc bine! — în „cariera albă”, nu au unde-și „vinde” marfa, calcarul. Eu zic că orice bun gospodar vara își face sarmie și iarna car. Oare siderurgistii de la Hunedoara și Călan nu știu acest adevăr? Ar fi interesant la iarnă să auzim că... „n-avem calcar”, „n-avem fontă...”.

GH. I. NEGREA,
Foto: PAVEL LAZA

In actualitate secerișul

Nu-mi amintesc să fi văzut pînă acum lanuri de grâu nescosate la sfîrșitul lunii august. Am văzut însă în acest an. De fapt, nici nu-ți vine să crezi că sînt culturi de grâu. Doar pe alocuri apar „petice” de grâu ale cărui spicoșe sînt înnegrite deja. În rest, pălămida și bălăriile tronează pe suprafețe întinse.

Zilele trecute, dincolo de Simeria, în zonele Călanului și Hațegului, se puteau vedea astfel de lanuri. Iar în jurul amiezii și citeva combine care dădeau impresia că ar cosi iarbă, nu că ar seceră grâu. La Primăria Pui mai erau doar doi funcționari, toți ceilalți fiind plecați pe teren pentru să-i ajute pe oameni să-și recolteze grâul. „Acum că nu mai plouă, toată lumea cere combine”, imi spunea dna Nasta Dumcea. De neînțeles rămînd faptul că, dacă nu sînt suficiente combine, iar acestea nu pot intra în orice condiții în holde, de ce oamenii nu se folosesc de coase ori seceri, acolo unde se poate și cînd se poate. Chiar nu mai știm să ne folosim de unelte noastre tradiționale? (V. Roman).

Suspiciunea și ... adevărul din acte

Scrisoarea unor cetățeni din satul Brîznic al comunei Ilia ne aducea la cunoștință o serie de presupuse abuzuri pe care le-a săvîrșit Comisia pentru lichidarea patrimoniului fostului C.A.P. Ilia, în care era înglobată și brigada Brîznic.

Acuzațiile din scrisoare erau, unele dintre ele, de o gravitate ce friza prevederile Codului Penal. Astfel, efectivele de bovine și ovine nu au fost împărțite foștilor membri cooperatori în baza prevederilor Legii 18/1991; s-au vîndut vaci și oi la preț de învoială și nu prin licitație publică și astfel oamenii, care nu au adus nici un cap de animal în C.A.P., la desființarea acestuia s-au trezit mari proprietari de animale; de pe podul grajdului de vite lipsește foarte multă scîndură; a dispărut de la ferma zootehnică mașina de sfărîmat porumb, cea de tocat sfeclă și a fost decompusă moara cu cloane pentru măcinat porumb știuleți; nu se știe unde este batoza de treferat; nu s-a ținut cont de dorința membrilor cooperatori din satul Brîznic de a li se preda for tot activul și pasivul pe care l-a avut C.A.P. Brîznic, în 1990, la fuzionarea cu C.A.P. Ilia; se refuză înapoierea cîldărilor de fierț fuică foștilor proprietari; evaluarea grajdului și a magaziei de cereale nu s-a făcut corect și altele.

Un răspuns documentat la atîtea întrebări nu puteam, firește, avea, decît luînd legătura cu respectiva comisie de lichidare a patrimoniului C.A.P.

— Mai este foarte puțin timp și vom da șogoteală la leu, de averea fostului C.A.P. — a ținut să spună de la început dl ing. Ioan Cionca, președintele comisiei, fostul inginer șef al C.A.P. Pentru informarea cu un ceas mai devreme a celor care vor să știe, patrimoniul C.A.P. Ilia, stabilit pe bază de bilanț

la 31 decembrie 1990, după procedura dată de lege, era de 4 800 000 lei. Valorificările făcute pînă acum, din patrimoniul, se ridică la 3 300 000 lei. Mai sînt de licitat 4 grajduri, 3 finare, un saivan și alte bunuri.

— Să discutăm mai întii despre modul cum s-au lichidat efectivele de animale, dle inginer.

— Această operațiune s-a făcut în baza prevederilor Decretului nr. 42/1990, și nu în baza Legii 18, așa cum pretind cei de la Brîznic, deoarece legea invocată nici nu fusese dezbătută în Parlament la data respectivă. O parte dintre animale au fost luate în proprietate pe bază de contract, cu clauza că produsele și produșii vor fi contractate cu statul.

Cîte din obligațiile asumate prin contractele respective s-au achitate? Ne răspunde dra Lia Moșut, fostă contabil-șef al C.A.P. Ilia, membru în Comisia pentru lichidarea patrimoniului. „Nimeni dintre cei cu care s-au încheiat asemenea contracte n-a predat produse și produși la fondul de stat. Dintre cele 23 de vaci de lapte și 34 tineret bovin date pe baza Decretului 42, 12 vaci de lapte și 19 tineret bovin au revenit unor cooperatori din Brîznic”.

— În fața acestei situații — continuă dl ing. Cionca — am hotărît ca animalele să fie vîndute la înțelegere, deoarece nu mai avem cu ce le hrăni. Ne-am înțeles cu cei din Brîznic ca toți cei care vor să cumpere animale să vină pînă la 1 mai să le ia. N-au venit. A trebuit să le vîndem celor ce s-au oferit să le cumpere. Am avut la Brîznic 10 ha cultivate cu lucernă, 5 cu trifoi și aproape 20 cu porumb siloz. În lucernă și trifoi au intrat cu coasele cei care se considerau proprietari pămîntului și nutrețul l-au dus acasă. Noi cu ce să

mai ținem vitele pînă cînd binevoiau brîznicanii să vină să le cumpere? Se reclamă restituirea cazanelor de fuică. Opt cetățeni declară că au adus în C.A.P. cîldări de fierț fuică pe care acum le vor înapoi. Dar în patrimoniul mai sînt patru. Celelalte probabil au fost înstrăinate înainte—vreme. Cele patru se află în magazia C.A.P. și cred că cea mai bună soluție pentru a fi împăcată toată lumea ar fi să le valorificăm prin scoatere la licitație.

Se fac afirmații că ciobanul C.A.P.-ului a luat scînduri de pe podul grajdului de la Brîznic. Dar scîndura a fost sustrasă de-a lungul anilor, probabil de către îngrijitori.

Este interesant că această atmosferă de suspiciune întrețin oamenii care n-au avut nimic comun în ultimii 20—25 de ani cu cooperativa agricolă de producție. Noi trebuie să suportăm această tensiune creată de ei, dar nu mai este mult și vom încheia șocotelele, restituindu-le fiecărui ce i se cuvine după lege din patrimoniu, și nu ceea ce crede fiecare că i se cuvine.

Am așezat în aceste rînduri de o parte suspiciunea — omenească, dacă stai să te gîndești că în averea foarte multor foști C.A.P. unii au intrat ca într-un sat fără cîini — iar de cealaltă adevărul dovedit cu acte. Acum ne întrebăm: cui folosește suspiciunea? Celor care în urmă cu peste 30 de ani au adus în colectiv bruma de inventar pe care-l aveau în gospodăriile lor? Acela a fost multiplicat în timp, prin munca oamenilor sau poate a fost diminuat. La starea inițială nu mai poate fi restituit. Atunci folosește celor desemnați să facă împărțeală dreaptă? Nici atît. Poate doar celor care au venit numai la împărțeală.

ION CIOCLEI

Intră cine vrea

rea să intre și un tînar, probabil portar sau de serviciu la poartă.

● Il caut pe dl „X”. ●

Care?... ● Cel de la serviciu... ● Știți unde să vă duceți? ● Da.

Un gest cu capul în direcția fabricii l-a indicat celui în cauză, care dorea să intre, că are... drum liber. Pe mine cred că nici nu m-a observat. Am ieșit din ghereta portarului însoșit de țacînitul unghierei cu care-și făcea manichiura (V.R.).

Ilustrate pe adresa edililor municipiului Hunedoara. Așa arată zonele verzi în parcul din centrul orașului vechi. Foto PAVEL LAZA

